

Už je skoro poledne, Andula si umínala, že i když se dveře otevrou, už se nepodívá, dopolední práce nestála za nic, dělá chyby, plete se, takhle to, holka, dál nejde! Těsně před polední přestávkou se Karel objevil.

„Dobré skoro poledne, dámy!“ oslovil všechny. „Rád bych ještě dneska na internet – ale vy máte za chvilku polední přestávku? Tak přijdu odpoledne, tolik to zase nespěchá a nechci vás zdržovat od oběda – leda byste mě tady nechaly bez dozoru, to by snad šlo, ne?“ usmívá se a Andule se zdá, že na ni maličko mrkl.

„Já bych tady s vámi klidně počkala!“ pospíšila si s nabídkou Věrka. „Stejně neobědvám, abych nebyla tlustá!“ dodává.

„Vy a tlustá? Jste jako proutek, vy byste mohla jíst od rána do večera a nebylo by to na vás znát!“

Jakpak že neobědvá, včera se v poledne ládovala jak mlátec a dneska si hraje na vílu, pomyslela si Andula, ale mlčí.

„Můžete tady klidně zůstat,“ ozvala se Hanka. „Já stejně budu přes poledne v kanceláři a děvčata – nevím, jestli jdou na oběd nebo ne,“ tázavě se po holkách dívá.

„Já si skočím do krámu pro housku,“ odpovídá Andula, i když by s chutí tady s Karlem zůstala. „Jestli někdo něco chcete, přinesu vám to!“ nabídla a vstává.

„Počkejte, paní Aničko,“ zarazil ji Karel, „ještě se s vámi chci domluvit na pokračování výuky! Myslím jsem, že by to třeba bylo možné teď tu hodinku, co máte polední pauzu – ale...“

„Docela klidně,“ zapomněla Andula na cestu do krámu.

„Docela dobře se bez oběda obejdu, je mi milejší se něco pořádně naučit,“ dodává ctnostně a sama tomu moc nevěří.

„Ale budete mít hlad,“ namítá Karel, ale Andula vrtí hlavou.

„Jsem zvyklá moc nejíst, většinou ani nemám čas, a pak – pro jednu se přece nic nestane!“

„Já ti tu housku nebo cos to chtěla klidně přinesu,“ ozvala se poněkud zklamaná Věrka. „Koupím si asi taky něco, přece jen jsem dostala hlad. A vy nechcete nic?“ obrací se na Karla.

„Ne, děkuju, nejsem zvyklý obědvat, doma jíme takovou obědovečeři až pozdě odpoledne,“ odmítl.

„Žádnou housku mi nenos, vzpomněla jsem si, že mám v tašce svačinu – připravila jsem ji holkám a nevzaly si ji,“ lže Andula a přeje si, aby už holky konečně odešly.

Dveře se za nimi zavřely, Andula se otočila ke Karlovi zády a zamířila k počítači. „Tak co, začneme?“ slova ji škrťí v krku, zdá se jí, že nemůže polknout, vtom ji objaly ze zadu ruce a Karel ji otočil k sobě.

„Aničko...“ Obrátila k němu usazené oči. „Proč ty slzičky?“

„Já... já nevím,“ vypravila ze sebe, ale další slova přikryl dlouhý polibek, těla se k sobě těsně tisknou, všechno zmizelo, zůstali jen oni dva.

„Ta noc a dnešní dopoledne byly k nepřečkáání,“ promluvil jí do vlasů. „Co jsi to se mnou udělala?“

„Co jsi to se mnou udělal?“ vydechla a přitiskla se k němu. Ještě blíž, cítím, jak voní, takovou krásnou chlapeckou vůní, lehce mu prohrábla vlasy. Ani jeden nemyslí na to, že každou chvíli může někdo přijít, kancelář je hned naproti a některá z holek bude třeba tady něco potřebovat – Andula se vzpamatovala a maličko odstoupila.